

”Journalisterna har undvikit att allsidigt belysa konsekvenser och kostnader samt förtigit information som pekar på att massiv invandring och särartsfrämjande mångkulturalism tillsammans underminerar välfärdssamhället.”

Gunnar Sandeln, på Newsmill 2009

Avsnitt

- a) Statistik som ljuger**
- b) Hängivna experter**
- c) Media som mörkar**
- d) Propaganda som smyger**
- e) Alibidebatter och toppstyrning**
- f) Antiintellektualism och hyckleri**
- g) Verklighetsflykt**

I princip två förutsättningar krävs för att hos allmänheten kunna driva igenom en osann bild av verkligheten:

1. Överlägsen “eldkraft”, genom mediareсурser och budbärare som kan ständigt upprepa vissa teser och “dränka” sanningen.
2. Rymliga samveten, som ger handlingsutrymme att fritt använda “eldkraften”.

13 a) Statistik som ljuger

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att statistik är nödvändigt för att ge överblickar, men att det finns många fallgropar - statistik kan också desinformera
- att det finns många exempel på hur de politiskt korrekta använder statistik på ett ohederligt sätt

1. Gruppindelningar

Med statistik kan som bekant mycket "bevisas". Ett återkommande grepp från de politiskt korrekta är att använda sig av missvisande kategoriindelningar.

Diagrammet överst t.h. ger den bild som man från pk-håll vill presentera kring mottagare av socialbidrag.

En närmare titt på siffrorna, med en annan kategorisering, ger dock en radikalt annan bild (diagrammet under).

Ur boken "Bidragskulturen", av Helena Riviére:

"I socialstyrelsens och SCB:s statistik över socialbidragskostnadernas utveckling redovisas socialbidrag till flyktingar för sig och ordinarie socialbidrag för sig. De uppgifterna rapporteras vidare i medierna och det flyktingarna kostar där, i statistiken, är verkligen ingenting att bråka om.

Förvirring uppstår. Vad ska man egentligen tro? Är det så lite? Men vad medierna inte klargör är att flyktingen definieras som flykting de första tre åren, därefter flyttas flyktingen över till kategorin 'vanliga' socialbidragstagare... Ett budskap på radion om hur litet flyktingarna kostar är det politiskt korrekta budskapet,..."

2. Jämför befolkningsandel

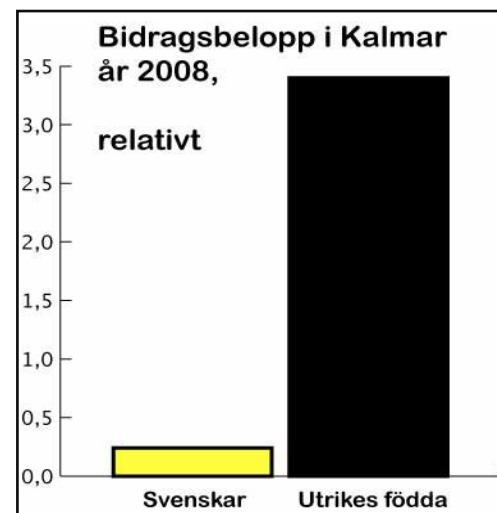
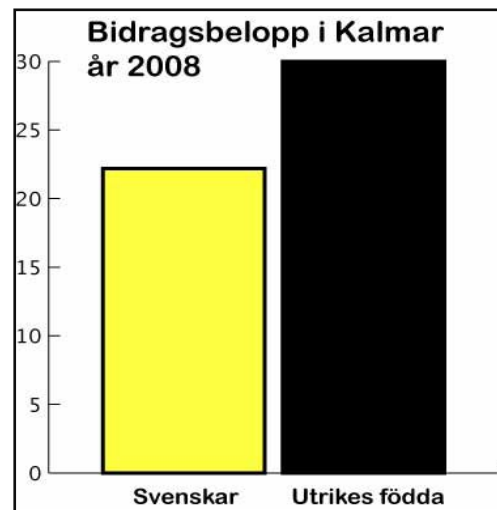
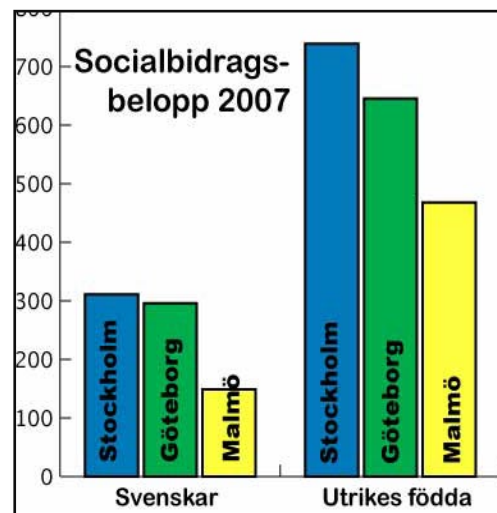
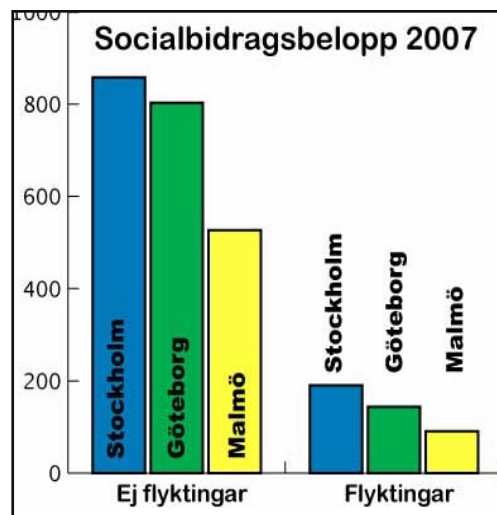
En annan variant är att jämföra en större grupp (etniska svenskar) med en mindre grupp (invandrare) och inte ta hänsyn till skillnaden i antal.

Detta tillämpas ofta när man talar om brottslighet: fler svenskar än invandrare begår brott, de flesta brott i Sverige begås av svenskar. Den enda rimliga jämförelsen är naturligtvis antal brott i proportion till antalet individer inom gruppen. Finns där en överrepresentation eller ej?

Detta Kalmardiagram visar uppdelningen på bidragsbelopp för svenskar respektive utrikes födda.

Med hänsyn till att andelen utrikes födda i Kalmar var bara 8,8% och andelen svenskar 91,2% borde det samlade beloppet bli högre för svenska hushåll. Ändå är stapeln för de utrikes födda högre!

Ser man istället socialbidragsbeloppen i relation till andel av befolkningen blir ju bilden tydligare, och mer rättvisande. Varje svensk tog - i genomsnitt - i anspråk mindre än 1/14 av vad som gällde för invandrare.

“I Fri Information nr 1 för i år återgavs en interpellationsdebatt i riksdagen i januari 1999. Riksdagsledamoten Sten Andersson (m) från Malmö frågade justitieminister Freivalds vilka åtgärder hon planerade för att minska kriminaliteten bland invandrarungdomar. Andersson refererade till tidningsartiklar från Malmö om unga rånarlikor bestående av invandrarungdomar som uteslutande rånade svenska ungdomar. Som framgick av Fri Information svarade justitieministern att problemet inte fanns. Hon sade bl a:

‘Sten Andersson har inget stöd för sina påståenden att det är just invandrares kriminalitet som är det stora problemet eller att kriminaliteten särskilt bland invandrarungdomar ökar. Den stora majoriteten av alla brott i Sverige begås av svenskar. Detta gäller såväl vuxnas som ungdomars brott. Av de särskilda studier som gjorts av invandrares brottslighet framgår **ingen särskild ökning** för invandrare eller invandrade ungdomar, jämfört med svenskar’ och fortsatte

‘Brottsligheten är därmed inte huvudsakligen ett problem som har med ungdomar, och ännu mindre med invandrade ungdomar, att göra. **Majoriteten av alla de vardagsbrott som drabbar den svenska befolkningen begås av äldre ständigt återfallande svenska brottslingar’.**”

Än så länge utgör svenskar majoritet i Sverige. Underligt vore om då inte fler brott begås av svenskar än av invandrare. Det intressanta är naturligtvis antalet brott i förhållande till befolkningsandelen. Så talar en ohederlig justitieminister.

3. Intagna på svenska fängelser

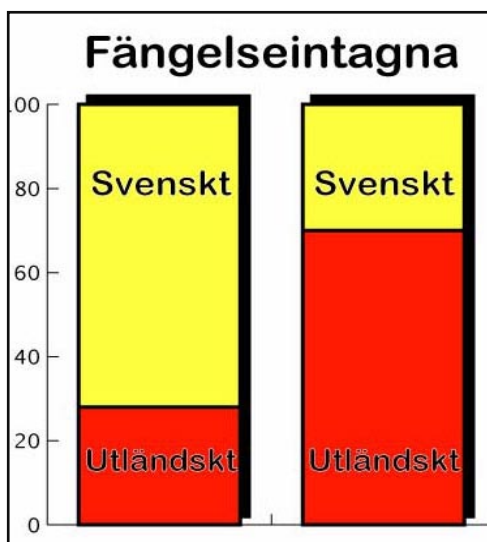
Enligt uppgifter som är officiella kan man få intrycket att de flesta personer som sitter på svenska fängelser är svenskar: **72 procent är “svenska medborgare”**.

Vad man då bortser från är två faktorer:

- A. Cirka hälften av de utrikes födda i Sverige har fått svenska medborgarskap.
- B. Det finns en kategori “andra generationens invandrare” - unga män som visserligen själva är födda i Sverige, men vars båda föräldrar är utrikes födda.

De som antingen själva är utrikesfödda eller har utländsk bakgrund genom att vara barn till invandrare enligt ovan utgör sammantaget en större kategori “*personer med utländsk bakgrund*”.

Vad som i detta sammanhang vore värt att veta - om man intresserar sig för samband mellan invandringen och den grova brottsligheten - blir ju hur stor andel av de intagna på våra fängelser som har utländsk bakgrund. Frågan har ställts till Kriminalvårdsstyrelsen, men där kan eller vill man inte ge ut sådana uppgifter.

Vi hänvisas således till att göra egna uppskattningar:

1. Andelen utländska medborgare i fängelserna - dvs utrikes födda som inte fått svenska medborgarskap - är officiell: 28%. Av befolkningen i Sverige utgör den cirka 7%.
2. Eftersom i befolkningen andelen utrikes födda med svenska medborgarskap är ungefär lika stor lägger vi för denna grupp till ytterligare 28%.
3. Den tredje kategorin, andra generationens invandrare, uppgår i befolkningen - så långt vi kan uppskatta - till cirka 4%. För denna lägger vi således till ytterligare 16%.

$28 + 28 + 16 = 72$ procent. En radikalt annan bild än den vi genom massmedia får oss serverade.

72% med utländsk bakgrund på våra fängelser - det är förmodligen lågt räknat.

4. Svenskar?

Överhuvudtaget klumpas svenska medborgare i massmedia gärna ihop som en grupp, varigenom man förmedlar ett intryck att andelen svenskar är större och andelen utlänningar mindre än vad som i själva verket är fallet.

Intresserar man sig för invandringens effekter i olika sammanhang blir ju även de utrikes födda som fått svenska medborgarskap intressant. Som den faktiska statistiken också visar, finns påtagliga skillnader mellan de svenska medborgare som är etniska svenskar och de som inte är det.

Detta diagram visar hur brottsligheten är väsentligt högre bland naturaliserade svenskar (stapel 3) än bland infödda svenskar (staplarna 1 och 2).

5. Invandring?

Hur stor är invandringen till Sverige?

Charles Westin, som på heltid ägnar sig åt invandringsforskning, driver här en tes om nettoinvandring - dvs att de invandrades antal minskas med antalet utvandrade under samma period.

Med andra ord:

Om det invandrar 100.000 muslimer och/eller afrikaner, samtidigt som lika många etniska svenskar emigrerar till Australien och Nya Zeeland, då har det året alls ingen invandring förekommit till Sverige.

Naturligtvis är inte människor på det viset utbytbara. De nyanlända behöver ju inskolas i det nya samhället, även där detta lyckas (vilket ju långtifrån alltid är fallet) tar detta tid och resurser i anspråk.

Miguel Benito på Immigrationsinstitutet i Borås har drivit detta nettoresonemang ett steg längre, genom att inte bara tillämpa det på enskilda år utan över en mycket lång tidsperiod.

På det viset kan den aktuella massinvandringen "kvittas mot" den svenska migrationen till Amerika 1850-1930 på 1,3 miljoner svenskar, och vips så har Sverige aldrig haft någon invandring att tala om.

6. Brottslighet?

a) Kurvorna

Har antalet brott ökat? Ett återkommande besked i media är att ingen ökning skett, bara anmälningsbenägenheten har ökat. Här kan man stödja sig på såväl BRÅ som kriminologen Jerzy Sarnecki, flitigt anlitad som expert i media.

Den som t.o.m. önskat hävda att brottsligheten minskat har under period haft rikliga tillfällen att göra detta, stödjande sig på fakta.

Detta kurvdiagram visar brottsutvecklingen mellan 1988 och 2006, dels samtliga brott, dels brott mot brottsbalken. Anmälda brott.

Rödmarkeringarna anger de år, då antalet anmälda brott har minskat, jämfört med närmast föregående år.

Inte desto mindre har ju brottsligheten, över perioden som helhet, ökat.

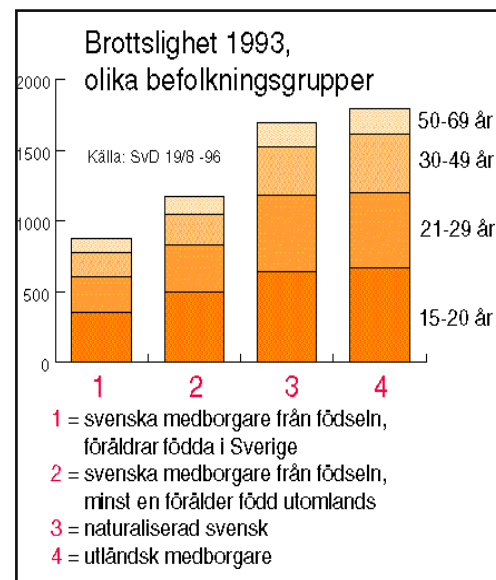
Det är alltså nödvändigt att se över en längre tidsperiod, för att få en riktig bild.

b) Mörkertalet

En annan argumentation tar fasta på att de brott vi får veta har skett bara är de brott som anmäls - att det också finns ett mörkertal, dvs brott som faktiskt har begåtts, men som inte rapporterats och därför inte kommit med i statistiken.

Detta ger utrymme för spekulationer: om den anmälda brottsligheten ökar kan det - i varje fall teoretiskt - bero på en ökad benägenhet att anmäla, inte på en verklig ökning av antalet brott.

Så kan man möjligen resonera för ett enskilt år eller en kortare period, men knappast för perioder som sträcker sig över flera decennier! För övrigt kommer denna anmälningssteori aldrig fram de år då de anmälda brotten har minskat i antal.

c) Polisarbetet

En tes som drivits av Jerzy Sarnecki är att det faktum att unga invandrare är överrepresenterade bland dem som gripits för brott kan förklaras med polisens arbete. De går mer in för att sätta dit personer med svart hår än personer med traditionellt svenskt utseende.

Det är uppenbarligen ett löst framkastat antagande, något stöd för sin tes har Sarnecki inte presenterat. Det faktum att han tituleras kriminolog har dock bidragit till att hans tes fått spridning i mediavärlden.

Dagens Nyheter hade den 25/11 1997 ett reportage om heroinhandeln i Stockholm, där det uppgavs att av 50 knarklangare som gripits på Plattan sedan april -96, var 33 från Gambia.

Jerzy Sarnecki fick kommentera detta, och han tyckte *”inte att polisens statistik bevisar någonting, utom möjligen att de lyckats frihetsberöva fler personer från Gambia än från andra länder.*

- För polisen är det alltid lättare att upptäcka personer med avvikande utseende. Att peka ut gambierna är bara att underblåsa rasism...”

Sarnecki ifrågasatte inte att de 33 gripna gambierna sysslade med knarkhandel, logiken i hans kommentar blir att det i verkligheten skulle finnas en lika stor andel knarkhandlare också i de grupper som inte har ett avvikande utseende.

Om det finns totalt 330 gambier i Stockholm, skulle det betyda att minst 10% av dem med knarkhandel. Med Sarnecki-logiken skulle det totala antalet knarkhandlare i Stockholm uppgå till 10% av hela befolkningen, dvs mer än 100.000 personer.

Beträffande avvikande utseende så gällde ju det även andra afrikaner, men här var det alltså just gambier som togs. En mer näraliggande hypotes är naturligtvis att detta hade samband med frekvensen av knarkhandlare bland gambierna.

7. Brott som osynliggörs

BRÅ lyckas ibland *”trolla bort”* en stor del av begånga brott, som beträffande gruppvåldtäkter.

Rolf Edin i Metro den 8/5 -00:

*”Brå hämtar sitt material från anmälningar där det förekommer minst två skäligen misstänkta. Alltså **personer** som är **identifierade** och uppsatta som misstänkta...”*

Eftersom en övervägande del, cirka två tredjedelar, av gruppvåldtakterna är ett resultat av en så kallad uppragning eller ett överfall är det inget konstigt i att gärningsmännen inte är kända... Dessa brott har alltså enligt Brå i princip aldrig ägt rum eftersom de inte finns med i deras statistik.”

”Förra året anmäldes 3.237 personrån i Stockholms län. Om man skulle praktisera Brås sätt att föra statistik var det egentligen bara 484 rån.”

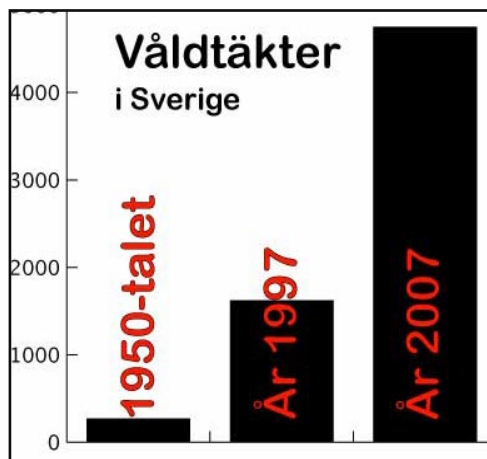
8. Dementier som glider

Efter Jimmie Åkessons AB-artikel hösten 2009 blev det stort dementipådrag i massmedia, där experter på rad tog avstånd att förklarade att Åkessons uppgifter om våldtäkter och muslimer inte stämde.

”Helt fel!” försäkrade Klara Hradilova Selin från BRÅ, och gav den oinsatte intrycket att det fanns säkra uppgifter, vilka pekade på motsatsen mot vad Åkesson hävdade.

I själv verket hävdade BRÅ-forskaren bara att ingen tillförlitlig och jämförbar statistik på området existerade. För övrigt ett i så fall professionellt misslyckade får då konstateras - brottsforskarens uppgift är rimligen att göra sådan statistik tillgänglig.

Med en statistik kring anmälda våldtäkter som visar på en ökning från mindre än **400** år 1950 till nära **6.000** år 2009 måste man f.ö. vara *”stark i anden”* för att förklara detta endast med en ökad anmälningsbenägenhet!

9. Diskussion som avleder

En diskussion kan föras, och förs, om huruvida våldsbrottsligheten har ökat eller inte.

Antalet anmälda fall talar förvisso för en kraftig ökning.

På 1950-talet låg årsgenomsnitt på 8.000 fall, på 90-talet var det uppe i över 50.000. År 2009 var siffran uppe i nära 86.000.

Antag att 86.000 misshandelsfall inte betyder en ökning, antag att det bara är anmälningsbenägenheten som ökat och mörkertalet som minskat.

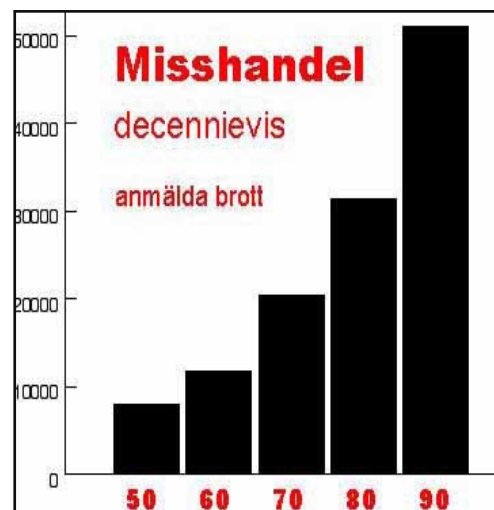
Vad blir den konkreta innebörden? Man förnekar ju inte att det faktiskt förekom 86.000 misshandelsfall år 2009 - minst.

Det skulle betyda att det varje år tidigare förekommit minst lika många fall.

Vilket i sin tur skulle betyda att minst 860.000 människor blivit misshandlade under den senaste tioårsperioden.

Om många människor råkar ut för misshandel är detta illa nog i sig, utan att antalet behöver ha ökat i förhållande till året innan!

86.000 fall är 86.000 fall för många.

10. Statistik som mörkas

a) Etnicitet och klass

Ett påstående som från pk-håll har upprepats särskilt flitigt är att invandrades överrepresentation i brottslighet inget har med etnicitet att göra, utan är bara en klassfråga, bara har sociala orsaker, dvs beror på "samhället".

Inte desto mindre är detta påstående falskt och statistik finns tillgänglig från BRÅ, statistik som brutit ut olika socialgrupper och där jämfört etniska svenskar med utrikesfödda.

Denna statistik visar tydligt på etnicitetens betydelse, men det är en statistik som de flesta svenskar är okunniga om. Varför?

Jo, uppgifterna har förtigits i massmedia. De "debattörer" som släppts fram har inte känt till dem, eller inte önskat göra dem kända.

Till dessa desinformatörer här Jerzy Sarnecki. När Aftonbladet den 13/3 -00 redovisade fakta om överrepresentationen för personer med utländsk bakgrund i våldsbrottslighet i Sverige fick Sarnecki lägga tillrätta: "Svenskar som lever under samma villkor har precis lika allvarliga problem".

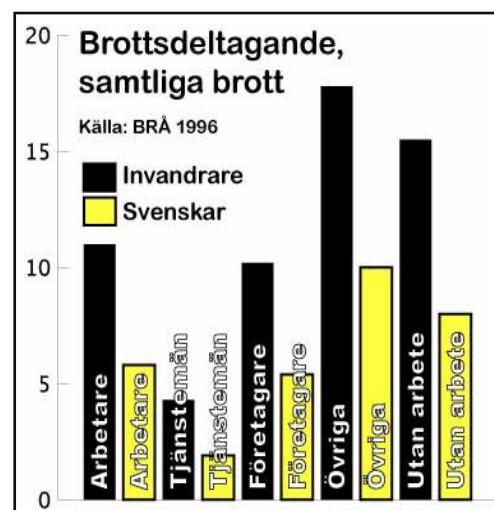
En direkt lögn. En BRÅ-rapport om invandrades brottslighet från 1996 konstaterar:

"Det har tidigare konstaterats att invandrarnas överrepresentation i brottslighet inte beror på ogynnsam fördelning när det gäller kön, ålder eller bostadsort. Till detta kan nu läggas att invandrarnas överrepresentation i brottslighet inte heller kan förklaras med att invandrare är sämre lottade när det gäller socioekonomisk status."

b) Invandrades brottslighet

En annan variant är att göra existerande statistik helt otillgänglig för allmänheten. Så har man gjort med del av den nya BRÅ-rapporten år 2005, om invandrades brottslighet.

I rapporten år 1996 kunde som brottstyp för brottstyp, hur stor överrepresentationen var för olika etniska grupper. I 2005-rapporten kan man bara se detta för samtliga brott.

11. Samband eller inte?

Begrunda nästa diagram.

Det kan tolkas på två sätt:

- det är bara en tillfällighet att antalet anmälda misshandelsfall ökat i samma takt som invandringen
- det finns ett samband - inte så att misshandelsfall genererar fler PUT, utan så att PUT genererar fler misshandelsfall.

Hur det faktiskt förhåller sig kan vi inte veta med mindre än att statistiska uppgifter kan fås fram kring förövarna av misshandel.

Nog vore det intressant att få renodlat de fall där gärningsmannen är etnisk svensk och se hur brant kurvan då skulle peka uppåt!

13 b) Hängivna experter

“Främlingsfientligheten uppstår i en mix av okunskap och trångsynthet, en oförmåga att vara tolerant.”

Ulla Ekström von Essen

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att de som kring invandringen uppträder i egenskap av “forskare” och “experter” ofta är mycket ensidiga och partiska
- att just denna typ av partiskhet kan vara ett sätt att komma i det mediala rampljuset

För att ge ett budskap en extra tyngd kan det fylla en funktion att den som framför det presenteras som “expert” eller “forskare”. Av en sådan förväntas ju:

- särskilda insikter och kunskaper i ämnet
- saklighet och opartiskhet
- oberoende av politiska intressen
- distans till subjektiva värderingar.

Som de praktiska erfarenheterna har visat svarar dock de i media figurerande experterna/forskarna dåligt mot sådana förväntningar när ämnet är invandringen och dess konsekvenser, eller politisk opposition mot invandringspolitiken.

Först hade jag tänkt att som rubrik för detta avsnitt sätta “köpta experter”, och det kan kanske gälla i vissa fall, men i många fall är det nog fråga om ett eget engagemang, med extrem innebörd. De är hängivna en politisk övertygelse.

1. Mats Deland

Mats Deland var på 1990-talet en ung “forskarstuderande” i Stockholm, med flitig tillgång till Aftonbladets kultursida för att angripa invandringskritiker. Han skulle gälla för att vara en objektiv granskare, men det framgick snart att han i själva verket var aktiv inom AFA.

I Aftonbladet den 17/7 -97 skrev Deland:

“Så länge protester mot övergrepp - miljöförstöring, djurplågeri, men också rasism, fascism, porr, homofobi - grundas i en kamp mot maktmissbruk människor emellan... har det i detta avseende ingen betydelse om de sker i form av demonstrationer, debattartiklar eller materiell förstörelse.”

2. Anna-Lena Lodenius

Anna-Lena Lodenius fick sin bok “Vit makt och blågula drömmar” (1998) att ingå i regeringens kampanj “Levande historia”, uppbackat av både Skolverket och lärarfacken.

Se vidare 12 f.

3. Stéphane Bruchfeld

Stéphane Bruchfeld figurerade i Expressen våren 1995 som “forskaren” som “**slog larm**”: det fanns en grupp medborgare som arbetade med opinionsbildning mot den förda invandringspolitiken.

4. Charles Westin

Charles Westin föreståndare för Ceifo - Centrum för Invandrarforskning. Sedan år 2007 är han även ordförande för stiftelsen Expo.

Tillsammans med Mats Deland gav Westin 2007 ut antologin *“Brunt!”* med ambitionen att *“kartlägga högerextrema rörelser”* i bl.a. Sverige.

Wikipedia om Westin:

“År 2005 satt han med i juryn på den av bland annat Svenska PEN anordnade “asyltribunalen” tillsammans med bland annat Agneta Pleijel och Björn Linell. Tribunalen riktade skarp kritik mot svensk flyktingpolitik som alltför restriktiv

Charles Westin disputerade i pedagogik 1973 på avhandlingen Existens och identitet som handlar om identitetsfrågor som personer som invandrat till Sverige möter i det nya livet. Sedan dess har han huvudsakligen arbetat med forskning inom området internationell migration och etniska relationer, både i Sverige och internationellt. Westins forskning har behandlat frågor om diskriminering och rasism, integration och mångfald, flyktingars och ungdomars situation.”

I tidskriften *“Invandrare & Minoriteter”* drev Westin en tes om nettoinvandring och kom fram till:

“Vi har inte och har aldrig haft någon massinvandring till Sverige.”

“Vad frågan ytterst handlar om är moral och etik,..”

Som invandringsforskare har Westin och CEIFO visat klen eller inget intresse för att forska om invandringens konsekvenser för det svenska samhället.

5. Birgitta Löwander

Birgitta Löwander var aktiv i slutet av 1990-talet. Först hade hon på regeringens uppdrag granskat närradiosändningar. Det visade sig att Löwanders tröskel för *“rasism”* var låg.

Ur Vetlanda-Posten, den 10/12 -98:

“Flera närradiostationer bryter mot grundlagen och sprider rasistiska budskap.

- Uttalandena innebär hets mot folkgrupp, för att inte säga rasism. Kulturrasism, säger sociologen Birgitta Löwander som har skrivit en rapport om rasism i radio.”

“Det är enligt rapporten mycket kränkande påståenden om flyktingar och invandrare som sprids. Till exempel att de skulle vara orsaken till Sveriges ekonomiska problem.”

De flesta invandringskritiker är i själva verket noga med att inte uttala sig i generella termer. Invandrare eller grupper av invandrare är överrepresenterade i bidragsförsörjning och brottslighet. Detta är självfallet inte liktydigt med att de flesta, än mindre alla, invandrare är bidragstagare eller kriminella.

Det faktum att den samlade effekten av den förda invandringpolitiken blivit ekonomiska problem och ökad fysisk otrygghet är självfallet inte detsamma som att varje invandrad individ är orsak till detta.

Därefter utsågs Birgitta Löwander till EU-expert på *“rasismen”*. Hon har därvid uttryckligen solidariserat sig med AFA-grupperingar.

Ur SvD den 22/10 -99:

“I dagarna flyttar hon till Wien för att, som första svensk, jobba vid EU:s Centrum för bekämpning av rasism.”

“...de antirasistiska ungdomarna är egentligen våra hjältar! De vågar protestera mot de odemokratiska krafterna. Som vi andra inte gör.

Mediernas uppgift borde vara att popularisera antirasism och solidaritet igen, menar Birgitta Löwander. Och ge antirasister ett ansikte som varken är demoniskt, extremt eller farligt.”

SvD frågade: “Men är det verkligen rätt att försvara demokratin med våld?”

Löwanders svar blev inte nekande!

“- Man kan ju inte bortse från att rasister och nazister använder sina demokratiska rättigheter för att undergräva demokratin. Det är detta antirasister protesterar mot. Det våld antirasister gör sig skyldiga till vid gatudemonstrationer, att de kastar sten och så vidare är helt ojämförligt med det våld och en kriminalitet som nazister och rasister begår.”

6. Marie Demker

Marie Demker är professor i statsvetenskap vid Göteborgs Universitet. Hon har helt blandat ihop sina personliga värderingar med det faktasökande som ankommer en forskare.

“Stockholm CITY” den 3/8 -06:

“Framförallt Sverigedemokraterna har jobbat hårt på att tvätta bort rasiststämpeln och bli mer rumsrena. Men bakom fasaden har partierna samma invandrarfientliga budskap:

- De har en **extremt obehaglig** syn på invandrare och andra kulturer., säger Marie Demker.”

På DN Debatt den 11/6 -02 hade Marie Demker en artikel med rubriken “Motståndet mot flyktingar har minskat”.

Vore det verkligen fråga om flyktingar enligt Genevekonventionen så pekade resultatet snarast åt ett annat håll än vad Demker gav sken av: 44% av de svarande ville “*ta emot färre flyktingar*”, 28% ville det inte. I undersökningen användes ordet “flykting” utan att definieras. Bortfallet av svarande var 30%.

7. Ulla Ekström von Essen

Ulla Ekström von Essen är filosofie doktor i idéhistoria vid Stockholms universitet. Hon talar gärna utifrån ett icke närmare definierat “vi”.

TV-Aktuellt gjorde den 22/6 -06 en “granskning” av Sverigedemokraterna. Till sin hjälp hade man som anlitad expert Ulla Ekström von Essen. Det blev en resa tillbaka till de nazistiska gaskamrarna under Andra världskriget. Ekström förklarade, att om man i SD-dokument bytte ut ordet “kultur” mot “ras”, då skulle texterna likna “*politiska manifest från 1900-talets fascistiska grupperingar*”:

“Ja, retoriken är väldigt lik. Just att man är utsatt för ett hot, man är otrygg. Kanske utsatt för någon form av konspiration.”

“Det här föregivna budskapet, som tyskarna hade, att om judarna försvinner så kommer vi att få den här enhetskänslan, tryggheten och en harmoni i samhället, det är samma budskap i Sverigedemokraternas program. Försvinner invandrarna från Sverige,...”

“Det finns ju någonstans en gräns, där **vi** inte längre kan negligera Sverigedemokraterna.”

8. Jerzy Sarnecki

Jerzy Sarnecki är den i svenska media mest anlitade kommentatorn kring brottslighet. Hans stående besked är två:

A. Brottsligheten har inte ökat, bara anmälningsbenägenheten.

B. Invandrare är egentligen inte överrepresenterade, det är bara den svenska polisen som visar mer intresse av att sätta dit invandrare än svenskar.

9. Tomas Böhm

”Sverigedemokraterna är en ortodox minoritetsgrupp”, deklarerade psykoanalytikern Tomas Böhm i DN den 9/1 -10, där han uppges göra en analys av SD:s partiprogram och pläderar för **“tolerans”**:

“Att vara svensk är att vara tolerant. På det sättet kan vi tolerera att SD är en ortodox minoritetsgrupp. Men ortodoxa grupper får inte dominera ett samhälle. Sverigedemokraterna gör demagogiska förenklingar för att slippa komplexa sammanhang och vädjar till svart-vitt antingen-eller-tänkande.”

Böhm skriver:

“... vi varnas för: ‘att svenskarna inom några decennier riskerar att bli en minoritet i det egna landet. Denna utveckling kommer att påverka alla aspekter av samhällslivet och förvandla vårt land till oigenkännlighet.’

Det här går att känna igen som rasistisk eller främlingsfientlig mytologi. Om vi inte aktar oss, äter främlingarna upp oss. Sverige har alltid förändrats av dem som bor här.”

Tomas Böhm jämför alltså den massiva musliminvandring som Sverige haft de senaste två decennierna med tidigare invandring.

10. Klara Hradilova Selin

SD hade i Jimmie Åkessons AB-artikel hösten 2009 beträffande våldtäkter hävdad att:

- fler våldtäkter (per capita) begås i Sverige än i andra västländer
- antalet våldtäkter ökat markant under de senaste åren och decennierna
- muslimer är överrepresenterade bland förövarna

Detta bestreds av Klara Hradilova Selin på BRÅ:

- statistiken för olika länder var inte jämförbar
- den svenska statistiken handlade bara om anmälda fall
- det fanns ingen statistik om religionstillhörighet hos förövare.

Rubriken i AB den 19/10 -09: **“BRÅ: UPPGIFTERNA STÄMMER INTE. Experten: Det är helt och hållet fel”**.

Mattias Karlsson från SD försökte få preciseringar från Hradilova:

“... du säger att det finns ‘ingen grund för att muslimska män skulle vara överrepresenterade.’ som förövare i statistiken över anmälda våldtäkter...”

2. Menar du att det inte finns någon som helst koppling mellan antalet anmälda brott och det faktiska antalet utförda brott beträffande våldtäkt?

3. Är det inte så att den senast redovisade statistiken (BRÅ 1996:2) där överrepresentation beträffande våldtäkt bryts ned på ursprungsland, visade att män från Algeriet, Marocko, Libyen, Tunisien och Irak, stod för den kraftigaste överrepresentationen?

4. Är det inte rimligt att anta att det absoluta merparten av de män som invandrat från dessa muslimska länder också är muslimer?”

Hradilova Selin svarade:

“2) Det finns ingen enkel koppling, nej. Anmälningar är reaktioner på brott, inte brotten i sig. Teoretiskt skulle man kunna anta att om toleransen mot en viss typ av våld minskar, leder det till fler anmälningar och färre faktiska brott.”

“3) I Brå:s rapport från 1996 finns det visserligen uppgifter om brottsdeltagande uppdelat på brottstyp och nationalitet, men där står också att antalet individer beträffande i synnerhet våldtäkt är för lågt för att dra slutsatser. Dessutom är siffrorna

20 år gamla och i dag finns det inga belägg inom den etablerade forskningen för att trosuppfattning har något reellt förklaringsvärde för vem som begår våldtäkt.

4) Det vet jag inte. Allt vi kan säga är att islam är den dominerande religionen i de länder du nämner. Det strider mot grundlagen att registrera människor utifrån deras tro, så huruvida just de som kommer till

Sverige är muslimer vet man inte.”

Mattias Karlssons följde upp:

“Rätta mig om jag fel, men är det inte så, att anledningen till att de senast publicerade siffrorna över misstänkta våldtäktsmän, nedbrutet på nationalitet, är 20 år gamla, är att BRÅ medvetet valt att inte redovisa denna statistik i den senare undersökningen 2005:17?”

Hradilova Selin:

“Som jag tidigare sade finns det så vitt jag vet inga belägg inom den etablerade forskningen för att muslimer skulle vara särskilt våldtäktsbenägna. Och ett av flera skäl är kanske just att sådana studier inte bedrivs, inte minst för att **det strider mot den svenska grundlagen.**

Inte ens om det vore tillåtet tror jag att det skulle vara relevant...”

En märklig hållning från en forskare vars arbetsuppgift ska vara att ta fram fakta kring brottsligheten, men en förklaring kan ligga i ett eget politiskt engagemang hos Klara Hradilova Selin.

Bloggen “Politiskt Inkorrekt” den 25/1 -10:

”**Opartisk expert’ var uttalad SD-hatare**”

“Nu visar det sig ... att den ‘opartiska’ Klara Hradilova Selin på BRÅ inte har riktigt rent mjöl i påsen. Hon är nämligen Facebook-fan till Zana Hussan, skaparen av gruppen ‘Sverigedemokraterna i riksdagen – Nej tack’ och tillika medlem av denna grupp.

Här sitter alltså en ‘expert’ och skall uttala sig å BRÅ:s vägnar och göra det utifrån ett opartiskt perspektiv, samtidigt som hon har en klar politisk agenda...”

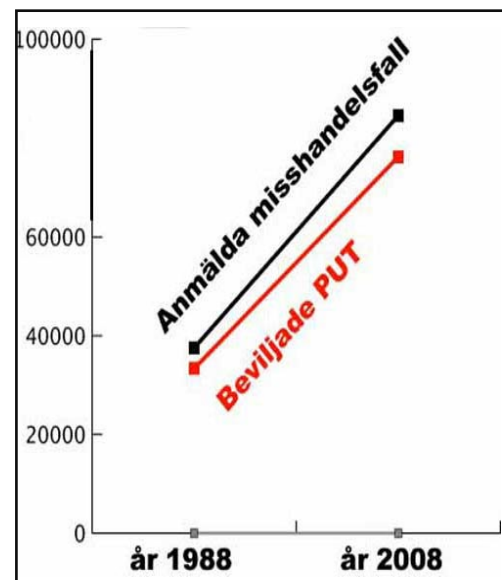
11. BRÅ i övrigt

BRÅ - Brottsförebyggande Rådet - har ju kommit att få öknamnet “Brottsförnekande Rådet”, inte utan anledning.

Visserligen för BRÅ statistik över anmälda brott år för år, visserligen har BRÅ givit ut en del användbart material - inte desto mindre slår det ofta igenom att BRÅ arbetar på politikernas uppdrag. Politiker som visat intresse av att tona ned problemen.

På senare tid har BRÅ presenterat årliga rapporter, “Brottsutvecklingen i Sverige”. De baserar sig på intervjuundersökningar och gör gällande att antalet misshandelsfall skulle i själva verket inte ha ökat.

- Det går ju helt på tvärs mot BRÅ:s egen statistik över anmälda fall.
- Det går också på tvärs mot den statistik som finns från SÖS om inkomna misshandelsoffer. År 1997 var antalet drygt 1.200, år 2008 var det 2.200.
- En del av BRÅ:s förklaring ligger i en ökad anmälningsbenägenhet, men den förklaringen håller ju inte för längre perioder.
- Sakligt sett finns heller ingen anledning att förvänta sig en ökad anmälningsbenägenhet - tvärtom! Uppklaringsprocenten är låg samtidigt som många misshandlade upplever en hotbild, de riskerar repressalier efter en polisanmälan. Andelen personupplärdade misshandelsbrott har sjunkit år för år och är nu nere i 17%.
- Till detta kommer att invandringen ökat sedan 1980-talet och att invandrare är över-representerade i våldsbrottslighet. Detta talar emot att denna brottslighet samtidigt skulle ha legat konstant.

12. DO

Till experterna i detta sammanhang kan räknas även *Katri Linna*, diskrimineringsombudsman.

Ur TV4:s webbsida den 10/12 -06:

“Efter framgångarna i valet har Sverigedemokraterna för första gången kallat alla sina förtroendevalda till kommunkonferens. Men Nyheternas granskning visar att partiet redan börjat driva motståndet mot invandringen på flera håll i landet.

*Enligt ombudsmannen mot etnisk diskriminering **strider flera av förslagen mot grundlagen.**”*

Med anledning av detta sände BGF en fråga till DO:

“Vilka förslag från SD handlar det här om, förslag som inte är förenliga med vår grundlag?”

Katri Linna svarade inte.

Hon hade kanske inte ner belägg för sitt påstående än vad Klara Hradilova Selin hade för sitt.

13 c) Media som mörkar

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att tillgång till media betyder makt
- att ett missbruk idag sker av mediamakten, genom desinformation och mörkningar
- att svenska massmedia förmedlar en osann bild av verkligheten

“För tio år sedan fanns det en regel som sade: journalister skall vara ytterst återhållsamma med att publicera negativa uppgifter om invandrare. Det ansågs t ex olämpligt att publicera statistik om invandrare och bidrag, invandrare och kriminalitet, etc. Syftet med denna regel var (som alltid i Sverige) gott och välmenande. Etablissemanget trodde att sann men negativ information skulle göra folket till invandrarhatare och rasister. Genom att inte publicera sådana uppgifter ville man skydda svenskarna från skadliga tankar och invandrarna från skadliga svenskar. I toppen av samhället bland politiker och massmediala makthavare - etablissemanget - kunde man därigenom berömma sig av humanism, omsorg, solidaritet.”

Göran Skytte, 1996

“Hantering” av uttalade kritiker är ett uppdrag för massmedia, från dem som styr dessa media eller som arbetar där.

Ett annat uppdrag är - som de själva ser det - det folkuppfostrande. Dvs att lägga verkligheten tillrätta för läsare, lyssnare och tittare i allmänhet.

En typ av mörkning gäller brottsutvecklingen i allmänhet, det har redan berörts i tidigare avsnitt. Vad vi här ska uppehålla oss vid är mörkande kring brottslingars etnicitet.

“Är inte journalistikens livsnerv att säga sanningen?”

Anders Johansson, författare

1. Signalement

a) Aftonbladet 2009

Så här löd det signalement som Aftonbladet i december 2009 publicerade på en man som just - helt oprovocerat och utan förvarning - hade knivskurit en annan trafikant i Stockholms tunnelbana:

“Man, cirka 170 cm lång, 30+, vaggande gångstil. Iklädd ljus jacka och blå byxor. Mannen hade eventuellt ett bandage eller en halsduk virad runt höger arm.”

Var det inte någon detalj som saknades i tidningens signalement?

Så här såg mannen ut på bild (t.h.):

b) Rissnevåldtäkten 2000

Ur insändare i DN den 11/2 -00, av Karl-Gunnar Bäck:

“Sista veckoslutet i januari ägde en våldtäkt rum i Rissne, där offret var en 14-årig flicka och förövarna nio pojkar. Jag har inte läst varje upplaga av tidningarna i Stockholm sedan dess, men av vad jag sett verkar en omständighet inte ha kommit fram offentligt förrän efter en vecka: att det gällde nio invandrapojkar från samma skola - en skola som tidigare fått stor uppmärksamhet för sin goda undervisning.

Först lördagen den 5 februari berörs pojkarnas bakgrund med utgångspunkt i att Sverigedemokraterna spritt flygblad med deras namn och ortstillhörighet. Även i tv - där dock rapporteringen var bättre - blir det längre inslag denna dag med, liksom i pressen, avståndstagande från Sverigedemokraternas aktion.

För oss som bor i den aktuella förorten är detta märkligt. Alla visste med detsamma vilka grupper det gällde, men i medierna talades bara om ‘pojkar’. Vilka som helst.”

“Var det en medveten policy som låg bakom redigeringen eller var det rutin och politisk korrekthet som tog överhanden?”

DN-redaktören, Joachim Berner, svarade i princip “goddag-yxskaff”: “Vi ska publicera nationalitet och andra kriterier som är relevanta i sammanhanget...”

Kvar står frågan när fakta om etnicitet ska anses relevant.

c) Linda och Jenny 2005

Två svenska flickor i Göteborg, Linda och Jenny, blev brutalt misshandlade av fyra unga män. Så här såg Linda ut efter misshandeln:

Vilka var de unga männen? Aftonbladet presterade den 28/11 -05 en beskrivning som bör kunna gå till presshistorien.

De presenterades som två svenskar, en finländare och en somalier, med följande siluettbilder:

I själva verket såg de ut så här:

d) Barnrånare

Ur Expressen den 26/11 -05:

“...mitt under rusningstid i välbesökta Skärholmsgången i Stockholm, fylldes hans guldbutik av ett tiotal pojkar i 12-15-årsåldern. Ett par minuter senare hade barnvärdet länsat guldbutiken och demolerat inredningen.”

“Enligt uppgift bestod ligan av pojkar mellan 12 och 15 år som maskerat sig med mössor, halsdukar och vinterjackor med uppdragna luvor.”

Vilka var dessa barn?

Aftonbladet gav till synes en ledtråd i sin rubriksättning: “SVENSKA 12-ÅRINGAR JAGAS EFTER MILJONKUPP”.

Det var alltså inte bara fråga om barn, utan om “svenska” barn. Enligt AB.

I TV3: “Efterlyst” hade dock en av dem kommit med på bild (t.v):

e) “Man i 30-årsåldern”

Ett fall i mängden:

“Flickan hade gått av en nattbuss och blev då förföljd och överfallen av en man. Det slutade med en fullbordad våldtäkt, säger Per Ström, informationschef på polisen i Värmland.

Den anhållne mannen, som är i 30-årsåldern, greps på tisdagen som skäligen misstänkt för våldtäkten”.

På liknande sätt beskrevs händelsen i alla tidningar, ingen avslöjade det som bloggen “SpikHarry” upplyser:

“Gärningsmannen är drygt 175 cm lång är mörkhyad och kommer från Östafrika.”

Denna information om etnicitet är “**inte relevant**”, försvarar sig media, men på vad sätt är det mer relevant att mannen var i 30-årsåldern?

Ska svenska kvinnor se upp med män i just den åldern?

Finns det ett mönster, som visar att de är farligare än andra män, att de är mer våldtäktsbenägna?

f) "Hässleholmare"

En stöldliga turnerade 2009/10 i södra Sverige, med inbrott i kiosker och småbutiker.

SVT Play informerar:

"Tretton män i åldrarna 19 - 48 år står nu åtalade för stölderna och de flesta kommer från Hässleholm."

Dessa hässleholmars namn var:

*Hysni Brahim
Omar Schwann
Behlul Salja
Shkelqim Zogejani
Arben Shala
Xhavit Rexhepi
Blerim Rexhepi
Dilshad Osman
Lirim Mengjini
Musa Jashari
Baki Fazliu
Adem Fazliu
Agim Eljsani*

g) Svarttaxiförare

Ur Sydsvenskan den 5/2 -10:

"Åtta kvinnor anklagar svarttaxiförare

I dag startade den nio dagar långa rättegången bakom stängda dörrar. Den 34-åriga svarttaxiföraren misstänks för att ha våldtagit eller försökt våldta åtta kvinnor."

Föraren hade ett namn: Amr El Hassaniy Taha.

h) "31-årig Karlstadsbo"

NWT den 12/2 -10:

"Den 15-åriga flickan blev överfallen och våldtagen på Våxnäs i Karlstad."

"På fredagen åtalades den 31-åriga Karlstadsbon, misstänkt för våldtäkt på den tonåriga flickan.."

Se där, åter en av dessa farliga i män i 30-årsåldern!

Bloggen "Politiskt Inkorrekt" kunde dock upplysa något som NWT förteg: "Karlstadsbon" var eritrean och hette *Kiflom Tsgehann*.

2. Bildhantering

På många tidningar har man satt i system att pixla och manipulera bilder, så vederbörande inte ska kunna identifieras.

Uppenbarligen rör det sig om något mer än personliga hänsyn - ibland görs pixlingen så grundlig att mörk hudfärg inte skall framgå.

Det handlar således om att dölja även etnicitet hos brottslingen eller den misstänkte brottslingen.

3. Förfalskningar

Ett närmast dråpligt exempel på hur media direkt ljuger genom sina illustrationer är den s.k. **Kaninmannen**.

Bloggen Politiskt Inkorrekt skrev om detta fall den 12/12 -09:

“Kaninmannen Ali Samir Husein och familjen lurade i fyra år försäkringskassan att han var rullstolsburen och behövde assistent dygnet runt. Ersättningen till honom betalades ut i fem års tid. Inte vid något tillfälle ifrågasatte kassans handläggare Ali Samir Husein läkarintyg.

Hans pappa och systrar anställdes som personliga assistenter och mellan 1 november 2005 och 31 januari 2009 kunde familjen kvittera ut miljoner i ersättning från försäkringskassan. När polisen, av en annan anledning, gjorde husrannsakan i familjens lägenhet hittade de en digitalkamera med ett 30-tal privatbilder från Liseberg där han sågs röra sig obehindrat bl a dansade han runt med Lisebergs-kaninen och styrde radiobil.”

I svenska massmedia illustrerades “Kaninmannen” med teckningar, som gav intryck att mannen var etnisk svensk eller i varej fall europé.

I verkligheten mannen irakier.

En sak är ju att hävda, som Berner på DN gjorde, att etnicitet saknar relevans. Man varför tilldelar man brottslingen här en helt annan etnicitet? Och det sker ju inte bara slumpmässigt, här finns ju en konsekvens - brottslingar ska så långt möjligt framställas som etniska svenskar. Även när det handlar om bidragsbedrägerier som här.

4. “Svenskar”

Listan kan göras lång på “svenskar” som omskrivs i media för brottslighet, personer som i själva verket är utrikes födda, i vissa fall har de kanske inte ens svenskt medborgarskap.

Några exempel i mängden, sammanställd av Inger-Siv Mattson:

- **”Svensk gripen för danskt miljonrån”**

Polisen grep en 25-årig svensk misstänkt för delaktighet i miljonrån mot Dansk Vaerdehäntering i Brøndby i Köpenhamns utkant i augusti 2008. TT/DN.

”Svensken” var en libanes som suttit i fängelse för ett bankrån i Beirut och bara bott några år i Sverige.

- **”Svensk misstänkt för tyskt rekordrån”**

AB 5 juni 2008. ”Svensk fotbollspelare misstänkt för tyskt jätterån.” TV 4 ”Den svenske fotbollspelaren” är kongoles och heter Patrik Manzila.

- **”Svensk dömd till fängelse i Turkiet”**

SvD januari 2010. Den svenske medborgaren Ramazan Kizil stod inför rätta på julaf-ton anklagad för att propagera för ett numera förbjudet parti på kurdiska.

- **”Svensk anklagas för kupp försök”**

DN 5 maj 09. ”En 67-årig man från Örebro sitter häktad i Togo sedan tre veckor misstänkt för att ha förberett en statskupp i Togo ””Svensken” heter Seidou Issifou.

- De ”fem svenskar” som greps på Cypern för stöld, inbrott, kontokortsbedrägerier var i själva verket fem afrikaner bosatta i Sverige.

- **”Svensk fängslad i Libanon”**

SvD 4 augusti 2002. “Svensk dömd till fängelse i Beirut.””Hans namn var Eli Salibi och han kom till Sverige med hjälp av ett falskt visum.

- **”Svensk fängslad i Somalia”**

”Svensken” reste runt i Somalia och arbetade för mänskliga rättigheter, fängslades för spioneri. Hans namn: Muhamud Jama.

- ”Svensken” , som greps i Västerås för försök att smuggla en pistol i handbagaget på väg till ett salafitiskt möte i Birmingham visade sig heta Kerim Chatty och ha tunisiskt ursprung.

Men det finns längre gående exempel, där man inte har svenskt medborgarskap, inte kan tala svenska eller ens har vistats i Sverige tidigare. Man är svensk så fort man satt sin fot på svensk mark:

“Blackeberg kan få första flyktningbostäderna på länge”. Så löd rubriken till en nyhetsartikel i Svenska Dagbladet den 22/2 2001. Underrubrik: *“Grannprotester: Bristen på bostäder allt mer akut i Stockholm”*.

Artikeln, skriven av Elisabeth Andersson, inleddes: *“Behovet är skriande. Men planerna på så kallade flyktningbostäder väcker starka protester.*

I dag ska stadsbyggnadsnämnden ta ställning till ett förslag om 26 lägenheter för nyanlända svenskar...”

Längre fram i artikeln upprepades detta uttryck: *“nyanlända svenskar”*.

5. Undantag

I vissa fall görs dock undantag från den restriktiva hållningen beträffande publicering av namn och bild på brottsmisstänkta eller dömda förbrytare.

Undantagen gäller när den misstänkte är etnisk svensk.

Således gick Expressen ut med både namn och bild på Hagamannen, redan innan han dömts för sina överfall på ett antal kvinnor i Umeå.

6. Bortförklaringar

Rakryggad, om attentaten i Borlänge i augusti 2009:

“Nu har polisen en teori om varför attentaten sker just nu. Skolstarten.

- Det är för oss ett känt faktum att i samband med skolstart ser vi kraftigt ökande antal skadegörelser, däribland bilbränder och annat, menar polisens presstalesman Sven-Åke Petters.

Ideligen alla dessa krumbukter och flykter från verkligheten. Under 2005 uppmärksammades en dramatisk ökning av överfallsvåldtäkter i Det Nya Sverige. Snabbt var Metro framme och lanserade den ena undanflykten efter den andra. Detta skrev Rakryggad om. I artiklar med rubriker som ”Kallt ljus kan göra män aggressiva”, ”Alkohol bakom de flesta våldtäkterna” och ”Kroglivet kan ligga bakom våldtäktsökning” verkade Metro rent desperata med att desinformera befolkningen.

Men alltför blir medvetna om fulmedias bedrägliga metoder och ju fler vi blir desto snabbare släpper medieföretagens förtrollning av medborgarna. Länge leve friheten!”

7. Tanken bakom?

Vad är tanken bakom detta agerande från svenska massmedia?

- Ett resonemang är att uppgifter om invandrares övergrepp mot svenskar skulle kunna leda till “främlingsfientlighet” bland svenskar - underförstått leda till negativa handlingar, riktade mot invandrare.
- En annan bevekelsegrund kan vara att insikter om sakernas tillstånd kan få konsekvenser såtillvida att fler svenskar förkastar det pågående samhällsexperimentet och röstar på något annat än 7-klöver i riksdagsvalet.

Det kan i så fall vara en riktig bedömning. Om svenska folket fick hela bilden klar för sig skulle det kunna få genomgripande politiska återverkningar.

8. Konsekvenser

Men mörkandet kan ha ett pris, utöver att det motverkar nödvändiga politiska förändringar.

- För det första kan det medverka till att svenska kvinnor underskattar riskerna med att inleda förhållanden med män från muslimska kulturer, för vilka de ibland kan få betala ett mycket högt pris - som flera erfarenheter har visat.

- För det andra, om man inte kan ge bra signalement vid efterlysningar, då minskar självfallet möjligheterna att gripa vederbörande. På så vis kan brottslingen gå fri längre än vad som hade varit nödvändigt.

Under tiden svävar potentiellt nya offer för brottslingen i okunnighet om vem de ska akta sig för.

Särskilt absurt blir det när polisen t.o.m. internt ska vara förhindrade att ge kärnfulla och ändamålsenliga beskrivningar av de personer man söker. Ett ord som "neger" får ju i sammanhanget inte användas.

Ytterligare en konsekvens av medias mörkande och desinformation blir att många läsare lär sig att "läsa mellan raderna", precis som i de forna kommunistdiktaturerna i öst.

13 d) Propaganda som smyger

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att vi är utsatta för ett konstant bombardemang av pk-propaganda
- att den propaganda som smyger, som vederbörande inte märker, är den mest effektiva

1. Dagordningen

Grundläggande är makten att bestämma dagordningen och att inneha problemformuleringsprivilegiet.

Det betyder att kunna avgöra vad som ska anses vara problem och vad som ska diskuteras. Detta ligger ju inbyggt i ägandet av media, i kontrollen över debattutrymmen och urvalet av "nyheter".

Inför kritikers påtalande av att ett "lock" lagts på invandringsfrågan svarar de politiskt korrekta att inget sådant lock finns, invandringen "diskuteras ständigt".

Vad de då bortser från är att nästan alla som får delta i den diskussionen i grunden har samma uppfattning, att invandringen ska fortsätta i oförminskad omfattning. Det har med andra ord varit skendiskussioner, från vilka meningsmotståndare hållits borta.

Här kan också noteras att:

- när rasistiskt våld mot svenskar inte längre kan förnekas blir pk-bekymret inte detta våld i sig, utan risken för att det kan leda till "främlingsfientlighet"
- när SD vinner ökat opinionsstöd är inte bekymret de problem som ger SD detta stöd, utan partiet Sverigedemokraterna och hur det med olika trix ska kunna motas bort.

2. Ord-försåt

Redan genom att göra något till en nyhet och ge det stora rubriker kan man förmedla en önskad uppfattning hos mottagarna, om hur saker och ting är eller inte är, bör eller inte bör vara.

Exempel på detta är tidningsrubriker ganska nyligen om "rasistgroda" eller "lintotts-groda" - kring ett uttalande som i sak inte alls var konstigt.

I en TV-tablå i oktober 2009 utannonserades programmet "välkomna nästan allihopa" med frågan "När förlät vi Bert Karlsson?". Därvid förutsätts dels att det finns ett "vi" med samma åsikt, dels att det finns något för vilket Bert Karlsson behöver förlåtas.

Ett tredje exempel är hur Andreas Carlgren uttryckte resultatet av en undersökning som gjorts av Integrationsverket kring etnisk diskriminering, som visade att fler svenskar än tidigare föreställde sig att sådan diskriminering förekom i stor omfattning.

Carlgrens omdöme blev att "medvetenheten ökat" om denna diskriminering - med underliggande budskap att en sådan diskriminering i verkligheten hade stor omfattning..

Något som aldrig har påvisats, inte heller genom Integrationsverkets enkät bland svenskar. Skulle en enkät visa att en majoritet tror att Mexico ligger i Asien så blir ju detta inte mer sant för den skull.

Några grundregler för den 30-talspropagandan i nazi-Tyskland

1. Propagandan koncentreras till några få satser som ständigt upprepas.
2. Propagandans väsen är enkelhet, kraft och koncentration
3. Principen är alltid säga något, aldrig tiga
4. Ju större lögnen är desto större är utsikterna att den skall bli trodd

"Vår slutsats är tvärtom att Sverige har tydliga problem med strukturell rasism, det vill säga den osynliga men högst påtagliga rasism som drabbar många i vardagen."

Aleksander Gabelic,
Svenska FN-förbundet, DN 24/2 -04

Vad enkäten visade på var förekomsten att förutfattade meningar, dvs fördomar, med innebörd att en sådan diskriminering ökat - möjligen som resultat av en enveten propaganda.

Två andra varianter är ansatser som:

- **“Kan inte uteslutas”**
- **“Kan inte konstateras”.**

Båda dessa ansatser kan sedan skarvas vidare så att de omvandlas till uttryckliga påståenden. Så har också förekommit i verkligheten. Med denna metod kan journalister producera sina egna nyheter.

Och så hade vi denna “nyhet” från Metro.

När själva begreppet **“hatbrott”** är så konstruerat att i stort sett bara invandrare kan räknas som offer, då ger inte nyheten så mycket information som först kan tyckas.

Till manipulerandet med ord kan räknas även medias beskrivning av sammanstötningar mellan olika grupper. Invandringskritiker klassas konsekvent som **“högerextremister”**, vare sig de är våldsamma eller ej. Våldsamma vänsterextremister belönas däremot med det positiva epitetet **“aktivister”**.

När fyra unga sverigedemokrater på väg från ett torgmöte i Stockholm i augusti 1997, överfölls av ett 30-tal beväpnade AFA-iter och slogs blodiga, blev DN-rubriken **“Bråk uppstod”**.

Genom att utdela hedersomnämningen och att utnämna någon till “hjälte” kan tankarna styras i önskad riktning. När Aftonbladet hösten 2009 utsåg “vardagshjältar” blev en av dem Anna Venegas Rydmark och hennes gärning var att under 18 års tid förse “papperslösa” med sjukvård.

Det kan ju synas behjärtansvärt, men dessa människor befann sig alltså olagligt i Sverige, de hade stannat kvar i strid med myndighetsbeslut. I juryn satt bl.a. Carin Götblad, länspolismästare i Stockholm.

3. Bild-försåt

Budskap kan också förmedlas genom bilder, utan att rymma uttalade påståenden.

Budskapet i bilder från Falu-Kuriren år 2009 blir att det vid våldtäkter är det vanligare att förövaren är svensk och offret invandrare, än tvärtom.

Samma typ av budskap går igen i dessa bilder, från en självförsvarskurs för kvinnor, i regi av Vänsterpartiet.

4. Uteblivna rättelser

En typ desinformation är också när massmedia går ut med direkt felaktiga uppgifter i enskilda fall, men sedan inte publicerar några rättelser. Eller publicerar rättelser, men så undanskymt att det inte uppmärksammas.

Beträffande diskoteksbranden i Göteborg 1998 gick misstankarna från början i den riktningen att skinnskallar skulle ha varit förövare. I själva verket var det några unga iranier, men långt efter att detta stått klart levde många kvar i föreställningen om skinnskallar.

Från denna brand ger Eva Bergqvist i Fri Information även ett annat exempel. En ung algerier, Yacine, utropades som hjälte, för att ha räddat flera ur branden. Senare framkom att det nog inte var så, klart var hursomhelst att han var kriminell.

Motsvarande gällde biblioteksbranden i Linköping 1996. Direkt gick man ut med bilden att det var ett rasistdåd. Branden var anlagd, och förövarna var **“rasister”**.

Redan efter några dagar avfärdade dock polisen denna teori - uppenbarligen pekade nu spåren i en helt annan riktning. Men då blev det tvärtyst i media. Och innan rasistdådshypotesen övergivits hade skolminister Ylva Johansson hunnit skriva ett debattinlägg i en tidning, baserat på denna felaktiga hypotes.

Senare, på nyårsdagen, återkom ämnet Linköpingsbranden när TV2 skulle summera det gångna året. Istället för att korrigera sin felaktiga attentatsteori från tidigare upprepades den därvid ytterligare än gång.

Journalisterna föll m.a.o. offer för sin egen felaktiga information, och spädde på den ytterligare. Redan det faktum att en uppgift upprepats ett antal gånger ger den tydligen en slags status som fakta - även om uppgiften är felaktig, och man egentligen vet om detta

5. Upprepningar

Tillgång till rikstäckande massmedia betyder tillgång till "eldkraft". Om denna utnyttjas till att upprepa vissa teser och påståenden, så blir detta snart till sanningar för många - oavsett hur litet av saklig grund som teserna har.

Det kan gälla påståenden om att invandrare diskrimineras på arbetsmarknaden, att invandringen räddar pensioner och äldreomsorg eller att SD är nazistiskt.

6. Spelfilmer

Även spelfilmer - som ju är fiktion - kan utnyttjas för att påverka verklighetsbilder. Tex att det våld som förekommer i samhället primärt har vita och blonda människor som förövare.

Så var fallet redan i filmen "Vänd dem inte ryggen" från 1955. Färska exempel är filmerna om "Karate-Kid".

7. Kampanjande

I det kontinuerliga kampanjandet, det ständiga nötrandet, de oupphörliga upprepningarna, ligger också en effektiv propaganda.

Här finns ju exempel från svenska dagstidningar som skulle kunna fylla en hel bok - artiklar om "flyktingar" som bör få stanna i Sverige.

Bara ett exempel i mängden, från NSD den 25/1 -10:

"Åtta års väntan på uppehållstillstånd

*I åtta år har iraniern Naser Zaree, 41, bott i Kiruna, jobbat, studerat svenska och betalat skatt. Nu tycker han att **det är dags** att han beviljas ett uppehållstillstånd. - Som det är nu är varje dag svår, säger han."*

"Under tiden har asylprocessen haft sin gång. Naser Zaree räknar med att han har fått mellan sex och åtta negativa besked. Av någon anledning har någon avvisning aldrig verkställts."

"Naser Zaree har svårt att uttrycka i ord vad åtta år av ständig oro kan göra med en människa. - Det enda jag vet är att jag mår jättedåligt. Varje dag är svår."

"Han vill inte gå in på vilka asylskäl han har anfört eller vad som skulle kunna hända om han avvisades till Iran. Det som hände där hör till ett annat liv i en annan tid."

Men att åka tillbaka till Iran där man inte kan lyssna på vilken musik man vill eller uttrycka sina åsikter fritt ser han inte som ett alternativ. Nu vill han kunna planera för en framtid i Sverige."

Merit Wager kommenterar på sin blogg den 26/1 -10:

"...hur ensidigt och tendentiöst får man skriva i en artikel som läses av tiotusentals människor??? Var är konstaterandet att man inte kan få asyl eller uppehållstillstånd genom att inte respektera att man fått avslag på sin ansökan om asyl eller permanent uppehållstillstånd (PUT) - inte en men sex eller åtta gånger? Menar NSD att man ska kunna tvinga sig till uppehållstillstånd för att man struntat i vad svenska myndigheter och domstolar har kommit fram till?"

Så fungerar inte lagen, där finns ingen paragraf som säger:

§ X

Om en asylsökande har fått avslag på sina ansökan om asyl eller uppehållstillstånd sex till åtta gånger och därför inte ansetts ha asyl- eller skyddsskäl i Sverige, kan denne själv välja att inte rätta sig efter svensk myndighets och domstols beslut. Den asylsökande, som i flera prövningar inte enligt utlänningslagen ansetts ha skäl att stanna i Sverige, beviljas då permanent uppehållstillstånd på grund av sin vägran att lämna landet.

När det gäller varför avvisning inte verkställts borde man på NSD vara så pass väl insatt att man känner till att det hänger på den sökande själv...

“Här handlar det inte om åtta års väntan på uppehållstillstånd! NSD bör titta på handlingarna och se efter när avslagen kom (i Migrationsverket och utlänningsnämnden eller migrationsdomstolen), det var förmodligen för omkring sex år sedan. I så fall var väntan cirka två år, inte åtta! Och efter att man fått avslag i två instanser och om ärendet inte tas upp till prövning av Migrationsöverdomstolen har man heller inte enligt utlänningslagen rätt att arbeta här, eftersom man enligt lagen ska återvända för att man inte fått tillstånd att stanna här.”

13 e) Alibidebatter och toppstyrning

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att den "debatt" som förs i TV mest handlar om underhållning och att ge alibi
- att svenska massmedia är hårt toppstyrda, med föga handlingsutrymme för enskilda journalister
- att TV-kameror kan användas som vapen

1. Toppstyrt

Som redovisat i avsnitt 12 b har kritik av den svenska invandringspolitiken inte släppts fram i massmedia. Man har lagt ett lock på frågan så att ingen fri debatt kunnat föras. Detta förnekas av de politiskt korrekta, med journalisterna Susanna Popova och Thomas Gür har intygat att en sådan överenskommelse funnits bland journalister.

Framförallt kan envar konstatera att det är en linje som praktiseras. Svenska Dagbladets chefredaktör Mats Svegfors kunde inför valrörelsen 1998 utlova att ingen dagstidning skulle skriva om Ian Wachtmeisters nya parti - och löftet infriades.

Toppstyrningen omfattar även TV-mediet.

SVT har berömt sig av att vara en "**Fri Television**". Inte desto mindre är det ett faktum att styrningen är hård och den politiska agendan snäv, för vad som får framkomma i TV-sändningarna.

Om hur det verkligen fungerar i nyhetssändningarna vittnar ett krismöte på Aktuellredaktionen, i augusti 2009, efter att en person i direktsändning sagt något som gått utanför ramarna för det tillåtna och önskade.

Ur en utskrift:

"Eva Landahl, Aktuelltschef: - Var det någon som såg Aktuellt igår? Debatten vi hade mellan Muhammed Omar och Magnus Ramstorp.

- Vi blev ju utsatta för en kupp, kan man säga. En studiogäst som var inbjuden för att tala i ett ämne och som var väl genompratad, som hade en politisk agenda, och som bland annat anklagade Fredrik Federley för att vara sionist och samla in pengar som gick till vapen som fosforbomber i Gaza.

- Det är väldigt sällan det här händer oss, att en person så att säga gör någonting som inte var... tänkt... i studion, och... Man kanske ska ha en liten... bara veta vad Omar just nu har för agenda... om ni använder honom i olika sammanhang., vad det är han tycker är viktigt att prata om.

- Det svåra är att vi har ju inte alltid kontroll över vad som kommer att hända i en direktsändning, det är någonting vi spelar med varje kväll. Och nu hände det här igår. Och det är väldigt ovanligt, kan man konstatera.

Anders Sundkvist, planeringschef: - Och konsekvensen för hans egen del kommer väl att bli att rätt många redaktioner kommer att bli rätt försiktiga med att använda honom.

Någon frågar: - Det är inga anmälningar än?

Sundkvist: - Det har kommit en nu.

Landahl: - Sen kan jag väl också säga en sak till er redaktörer, som hon sa igår hon var väldigt olycklig över det, att precis när han sa det här, Omar, så gav hon väldigt mycket information i örat till Lennart. Alltså det blev så här panik,..”

Någon enda person säger någon enda gång något som ligger utanför vad som **“var tänkt”**. Det räcker: då blir det **panik** på TV-redaktionen!

Ett än färskare exempel på medial toppstyrning är de kurser som *“Medieutbildarna”* anordnar på uppdrag av TU - Tidningsutgivarna valåret 2010.

Kursen, som heter *“Så hanterar vi Sverigedemokraterna och andra extrema partier - fakta och praktiska övningar”* och leds av Björn Häger, presenteras så här:

“Är partiet så extremt att det ska särbehandlas? Hur hanterar vi politiska argument som baseras på felaktiga fakta, eller som kan vara hets mot folkgrupp?”

“Under dagen kommer man ägna sig åt praktiska övningar om hur media ska hantera politiker som påstår att muslimerna är det stora hotet eller att en viss folkgrupp begår fler våldtäkter än andra. Man ska också reda ut vilka åsikter en journalist kan och bör ta avstånd ifrån.”

På traditionellt pk-manér grötar man här ihop det:

- Vad Sverigedemokraterna ser som ”det stora hotet” är inte ”muslimerna”, utan islamiseringen. En process som understöds av mäktiga krafter i Sverige, däribland journalisterna och de som utbildar dem. En islamisering som pågår i både Sverige och övriga Västeuropa.
- Unga män med bakgrund i muslimska länder är kraftigt överrepresenterade i våldsbrottsstatistiken.

Detta är fakta, inte en åsikt.

Det borde väl ingå i den grundläggande journalistutbildningen, att lära sig skilja på fakta och åsikter!

2. TV-debatter

Utöver nyhetsprogram finns ett särskilt SVT-program för debatt, med just namnet *“Debatt”*.

Funktionen av detta program är dock mer *underhållning* och *terapi* än att komma framåt i någon sakfråga. Det handlar inte om att någon ska kunna få prata till punkt, att man ska lyssna på varandra och ta intryck.

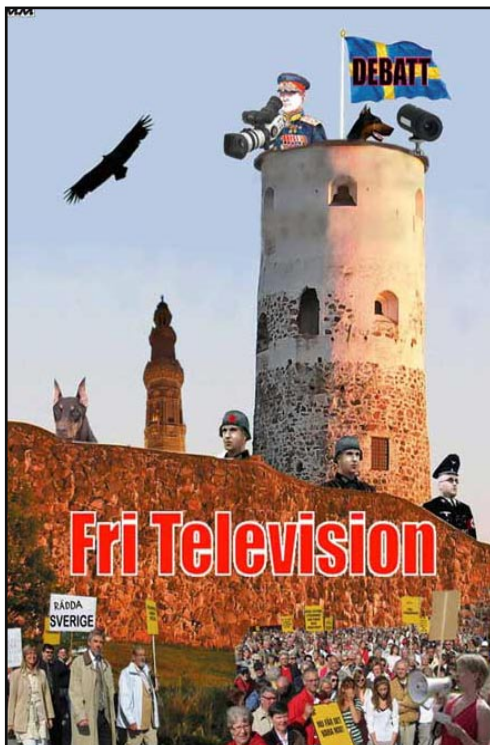
Den främsta funktion av SVT:s *“Debatt”* är att ge **alibi**.

Under flera år har från pk-håll utlovats om att man ska *“ta debatten”* med Sverigedemokraterna. Detta har varvats med försäkringar om att en debatt ständigt pågår kring invandrings- och integrationsfrågor. I själva verket har ingen fråga diskuterats så mycket som denna under de senaste decennierna, kan man hävda.

I en bemärkelse kan detta stämma, men det är fråga om en *diskussion inom pk-leden*, en debatt mellan personer som i grunden tycker likadant. Nämligen att invandringen som sådan inte får ifrågasättas. Sverige är ett rikt land som måste vara generöst mot *“flyktingar”*.

Problembilden har alla debattdeltagare varit överens om: Det är inte invandringen eller vissa grupper av invandrare som utgör problemet. Problemet är det svenska samhället med dess rasism. Problemet är det svenska folket - som lider av fobier och rädsla, som diskriminerar och stänger ute.

Lösningen ska således sökas inte i minskad invandring eller kravställande på dem som kommit till vårt land. Lösningen ligger i stället i ökade ekonomiska satsningar på in-

vandrare och i en intensifierad upplysning av det svenska folket - för att undanröja fördomarna och okunskapen.

3. TV-mediet som vapen

Televisionen som medium, med både bild och ljud, har ju en stor genomslagskraft. Det ger makt för dem som förfogar över mediet - en makt som ofta missbrukas.

En variant är att klippa och klistra på ett ohederligt sätt. Detta har länge varit mer regel än undantag beträffande filminslag kring Sverigedemokraternas historia, där man ofta klippt in bilder från andra arrangemang, som inte varit SD:s.

En annan variant är att använda själva TV-kameran som ett vapen att rikta mot folk och få dem att försöka gömma sig.

Ett exempel är TV-programmet "*Faktum*", som rör sig i ett gränsland mellan humor och samhällskritik. Efter valet 2006, då SD fått över 20% av rösterna i Landskrona, företog "*Faktum*" en slags straffexpedition till Landskrona.

När Faktumreportern gick omkring i staden och jagade folk med sin mikrofon, uppbackad med kameraman och TV-kamera, då handlade det mindre om journalistik än om maktutövning. Hotfullt på samma sätt som om man siktat på sina offer med ett gevär eller en kanon. TV-laget ringde t.o.m. på hemma hos folk. Nästan ingen landskronabo ville uttala sig inför kameran.

Om man kände misstro mot Faktumprogrammets ambition att vara sakligt, allsidigt och opartiskt, så var detta välgrundat. I en bildsekvens som skulle visa SD:s historia hade man klippt in ett hakkors och andra ovidkommande bilder.

“...slutligen handlar vårt sätt att bemöta asylsökande om moral. Någon gång borde vi kanske ställa oss frågan vilket som är mest förödande... att förlora: vår materiella välfärd eller vår moral.”

Jesus Alcalá

13 f) Antiintellektualism och hyckleri

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att det ligger mycket av örlighet och tankeoreda bakom pk-argumenteringarna

1. Godhet

I grunden finns inga resursbegränsningar, inga målkonflikter och inga andra problem än att det finns människor som inte är tillräckligt generösa.

Denna bristande generositet beror i de flesta fall på okunskap och snäva vyer, där uppgiften för de upplysta blir given: att sprida ljus och vidga vyerna, förmå människor att känna större empati med dem i nöd.

Just i nöd är de utlänningar som kommer till Sverige. De är alla “flyktingar”, undan förtryck och förföljelse.

I centrum ska stå vad den enskilde flyktingen önskar. Vi behöver inte bekymra oss om mer långsiktiga och vidare konsekvenser för samhället. Ju fler vi tar emot, desto godare är vi.

Allt handlar om pk-moral. Den som är av annan mening är inte “anständig” och inte “rumsren”. I bästa fall kan detta tolkas som ett utslag av “fördomar” och “okunskap”, i svårare fall är det fråga om ren ondska.

2. Ordladdningar

Ett genomgående instrument i pk-propagandan är utnyttjandet av olika ords värde-laddningar. Ett negativt ord är “obehaglig”. Detta ord kan användas om invandringskritik eller om faktauppgifter som man ogillar, men inte kan bestrida.

**Man skiljer således inte på fakta och värderingar.
Sant eller osant görs ovidkommande.**

Det vanligast förekommande ordet med positiv laddning är “**flykting**”. Som flykting räknas en utlänning redan innan han/hon lämnat in en asylansökan, medan han/hon väntar på besked eller t.o.m. efter att ha fått avslag och beslut om avvisning.

Detta kan skarvas på med “barn” och bli till “**ensamkommande flyktingbarn**”. Här kan kommunerna manas att ta sitt “**ansvar**”. De som uppehåller sig illegalt och kastat sina id-handlingar har blivit till “**papperslösa**”.

Barn kan också vara “**apatiska**”. Sådana barn vill myndigheter ibland “**kasta ut**”. Bättre är att vara “**generös**” och “**tolerant**”, då blir man samtidigt mer “**human**”.

Merit Wager på Newsmill den 30/3 -09:

“Det blir förvirrande när lagstiftare använder ord som ‘slänga ut’ när det handlar om människor som efter flera prövningar har fått avslag på sina asylansökningar i minst två rättsliga instanser och därför ska lämna landet. Men det är signifikativt för den rådande stämningen och också den vokabulär som används i offentligheten.

Man talar inte bara om att ‘slänga ut’ människor när de i själva verket ska utvisas, man talar också om att någon ‘hotas av utvisning’ när beslutet redan är fattat och inget som helst ‘hot’ föreligger. Felaktig användning av ord och begrepp är mycket vanlig på det här området.”

Någon kan "löpa risk" att begå brott. Då uppstår en annan risk, nämligen att vederbörande straffas - dvs möts av "**hårda tag**". Varvid myndigheterna kan ha "sparkat på en som redan ligger".

Ur artikel i tidskriften Scoop nr 3/92, skriven av Bosse Åström:

"...jag skaffade mig en utredning. Från Statistiska Centralbyrån. Foreign Citizens and Crime. The Swedish Case, heter den.

De strax över 5 procent icke svenska medborgare som lever i Sverige begår:

50 procent av all ertappad smuggling

40 procent av alla våldtäkter

30 procent av alla mord

30 procent av alla stölder och snatterier.

På statistiskt språk är gruppen 'kraftigt överrepresenterad'. Det förvånar mig inte, förvånar gör istället rapportens språk.

För det påstås att utländska medborgare '**löper större risk att begå brott**'. I mitt språk begår jag brott, jag löper inte risk att göra det. Våldtar jag, så våldtar jag. Ansvar är mitt - inte någon slags grå omgivnings."

3. Etiketterande

Begrepp måste ju användas för att kunna kommunicera och göra tillvaron begriplig. Med "etiketterande" avses två moment:

- a) innebörden av begreppet/etiketten har inte klargjorts
- b) man visar inte på vad sätt en utpekad svarar mot etiketten.

Det blir då bara fråga om **nedsettande epitet, utan sakligt informationsvärde**. Skällsord.

En kategori av etiketter är "**-isterna**": någon är "rasist", "fascist" eller "nazist".

När dessa används utan att ha uppfyllt de två kriterierna ovan, då talar de bara om att användaren tycker illa om den utpekade personen x. Han/hon kunde lika gärna ha sagt på småbarns vis "dumma" x.

En sådan etikett, "främlingsfientlig", har inte desto mindre använts flitigt i TV-nyheterna i samband med omnämmandet av något invandringskritiskt parti. Då handlar det alltså inte om en information i sak till tittarna, utan om ett **direktiv** till dem vad de bör tycka om det parti som nämnades.

Någon motsvarande etikettering av de sju riksdagspartierna, för att vara "svenskfiendliga" har aldrig förekommit. Ändå kan det begreppet ges en precis innebörd - man motverkar svenska intressen - samtidigt som det lätt kan påvisas hur samtliga sju riksdagspartier bedriver en svenskfiendlig politik.

En annan variant är när invandringskritiker klassas som sjuka och överdrivet rädda - de lider av "**fobier**". Rädsla - underförstått en irrationell sådan - ligger bakom deras politiska ställningstagande. Så såg även makthavarna i det kommunistiska Sovjetunionen på dissidenter, och spärrade in dem på mentalsjukhus.

"Rädsla" kan ju vara befogad, grundad på fakta och helt nyktra bedömningar av orsakssamband och sannolikheter. Försiktighet kan ofta var förnuftig.

Funktionen av de negativa epiteterna är att isolera vederbörande, så andra inte ska lyssna till vad han/hon har att säga. En annan funktion kan vara att signalera lämpligheten av olika slags repressalier mot den utpekade, t ex uppvaktningar från AFA, uteslutning ur facket eller avsked från arbetet.

Redan risken för att bli stämplad kan avhålla många från att ge uttryck för åsikter som kan resultera i detta.

På så vis skapas ett klimat av rädsla.

4. Kopplingar

I förlängningen handlar det inte bara om vad man själv tycker, säger eller gör, utan vilka andra människor som man har kontakt med. Har man utbytt e-post med, talat i telefon med eller rentav träffat en redan stämplad person?

Graverande blir också om någon uttrycker en åsikt som en redan stämplad person eller organisation har uttryckt. Någon *“tycker likadant som”*, *“säger samma sak som”*, t ex Sverigedemokraterna.

Med den metoden kan man övertyga utan att behöva argumentera i sak.

Underförstått har sverigedemokrater fel i absolut allt, de kan inte ha rätt på någon punkt.

Logiken i detta kan ju bli halsbrytande. Om SD finner det angeläget att bekämpa arbetslösheten, då måste även det vara fel.

5. Halmgubbar

En klassisk metod - när motståndarens position är svår att komma åt - är att konstruera en *“halmgubbe”*, som man sedan elegant sticker hål på. Dvs man målar upp en nitbild av motståndarens argument, som sedan blir lätt att bemöta.

Ett aktuellt exempel är den artikel i Aftonbladet som Jimmie Åkesson fick publicerad hösten 2009. Här tillvitade man först honom att ha sagt något om alla muslimer, eller muslimer i allmänhet, varpå detta påstående angreps.

På ett exempel bjuder skriften *“Gå inte i fällan!”*, utgiven av samtliga partier i Tyresö kommunfullmäktige:

“MYT

“De flesta invandrare begår brott!”

FAKTA

“Påståendet att invandrare begår fler brott är felaktigt och fördomsfullt. ... De allra flesta brott begås av människor med helsvensk bakgrund. ... Forskning visar i stället att det är sociala och ekonomiska orsaker som ligger bakom.”

I texten säger man alltså något annat än i rubriken. Det lämnas också öppet om man i texten avser att invandrare totalt begår fler brott än svenskar eller bara fler brott per capita.

6. Två ansikten

Vi har nu fått ett samhällsklimat, där människor lärt sig att ha två uppsättningar åsikter. En uppsättning som man visar upp i offentligheten, en som man håller sig med privat.

Janne Josefsson påvisade detta redan för på 1990-talet, när han intervjuat en folkpartistisk kommunpolitiker i Lidingö. Framför kameran tyckte denne allt vad som förväntades av honom kring invandringen. Efter att kameran var avstängd - som han felaktigt trodde - bubblade hans egentliga åsikter i frågan fram.

Ett än grövre exempel är polischefen som häktades på nyåret 2010. Han hade ägnat sig åt att föreläsa om jämställdhet och övergrepp mot barn, för att privat uppenbarligen ägna sig åt raka motsatsen.

7. PK-kollisioner

Det finns också från pk-håll en opportunist i vilka paroller man lyfter fram. Man väljer då vad som för ögonblicket kan vara mest ändamålsenligt, några genomgående principer tycks inte finnas.

En paroll är *“alla människors lika värde”*, men används bara selektivt. Den används

för att motivera enorma ekonomiska satsningar på “ensamkommande flyktingbarn”, men inte för att garantera ens en minimistandard på svenska äldreboenden, med t ex ett helt ägg till frukosten.

Det talas gärna om “**barnens bästa**”, men bara när det kan utnyttjas för att baxa in fler utlänningar i Sverige. I samband med homosexuellas rätt att adoptera har man plötsligt glömt bort vad som kan ligga i barns intresse.

Mångkulturalismen har också resulterat i barnäktenskap och tvångsgiften.

Homosexuellas rätt av vigas i kyrkan är en oförytterlig mänsklig rättighet, men något motsvarande krav riktas ej mot moskéer.

Jämställdhet mellan män och kvinnor är viktig, men muslimer behöver inte hälsa på kvinnor på ett normalt sätt.

Som “svensk” ska - enligt Migrationsverket - envar nu betraktas som fått PUT, vederbörande behöver inte ens ha fått medborgarskap. Samtidigt finns en lagstiftning som noga skiljer ut invandrare från svenskar.

8. “Utnyttjande”

Agerande mot den förda invandringspolitiken påstås vara att “**exploatera människors oro**” och att “*utnyttja ett missnöje*”, det är att “*fiska i grumligt vatten*”.

Med samma resonemang skulle Hjalmar Branting och socialdemokratin kunna sägas ha “utnyttjat” de svenska arbetarnas situation för hundra år sedan. Med ett sådant resonemang kan ingen politisk verksamhet förekomma.

I själva verket är det naturligtvis partiets själva uppgift att se brister i samhället, att bilda opinion och att driva krav för förändring.

Partier som inte försöker ta sig an sådana uppgifter saknar existensberättigande.

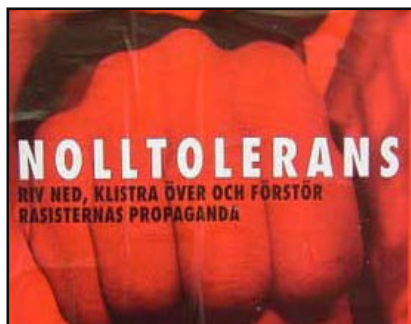
9. “Tolerans”

Vi måste arbeta för bättre “*förståelse*” och större “*tolerans*”, manar de politiskt korrekta. Detta budskap framförs utan att det klargörs vad det är som ska förstås och tolereras. Är det nedskräpning och vandalisering, stölder och rån, bilbränder och misshandel?

Eller är det bara vissa utseenden som behöver särskilt tolereras? I så fall ligger ju här under ytan en form av förakt för andra människor.

Begreppen tolerans/intolerans har tre sidor:

1. Den “tolerante” försätter sig själv i ett överläge. Människor har olika utseenden, det bara är så. Det är envars självklara rätt att se ut som man gör. Detta ska inte tarva något särskilt medgivande från andra.
2. Det förekommer beteenden som skadar andra och som därför är oacceptabla. Av humanitära skäl bör de inte tolereras. Driver man där en linje om “tolerans”, då medverkar man till att skada andra människor.
3. Demokratiska fri- och rättigheter, t ex yttrandefrihet och mötesfrihet, är viktiga i en demokrati. Många pk-iter är där uttryckligen intoleranta, de talar själva om “nolltolerans”

“Invandringspolitiken och mångkulturalismen tycks bäras upp av idén om oreflekterad tolerans, dvs ett okritiskt bejakande av i princip allt som avviker från det västerländskt traditionella och nationella. ’Den andre’ med sin mörkare hudfärg symboliserar något angenämt och trevligt, fastän de politiskt korrekta inget vet om honom eller henne. På ett märkligt sätt utgår detta från att invandrarskap och hudfärg i sig utgör grundkriterier för att den inhemska befolkningen ska bejaka och acceptera invandrare.

Det är samma bedömningsgrund som rasismen, fastän den utifrån kriterium om invandrarskap dömer ut den andre. Där rasismen oreflekterat och med automatik dömer ut, bjuder toleransen in på ett likaledes oreflekterat sätt.”

John Järvenpää

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att pk-terna har en benägenhet att fly verkligheten och hänge sig åt önsketänkande

1. Om...

Ett grepp är att drömma sig bort:

Om det eller det skedde, **då** skulle invandringen inte vara något problem. Den förda invandringspolitiken kunde ha fungerat om bara ett antal förutsättningar (som inte föreligger) förelåg.

Här kan ju tyckas att man haft gott om tid att vidtaga nödvändiga åtgärder, om de alls varit möjliga. Massinvandringen har ju pågått under snart ett halvsekel och hela tiden har pk-terna själva suttit vid makten.

Några exempel:

1. Ulrika Messing i ArbetetNyheterna den 16/2 -00:

“Om... den genomsnittliga rosengårdsbon hade varit höginkomsttagare, haft god hälsa, tillgång till de bästa skolorna och behärskat det svenska språket, skulle vi inte - trots den höga andelen människor med utländsk bakgrund - prata om Rosengård som ett utsatt och segregerat bostadsområde.”

2. Många debattörer - däribland Timbroredaktören *Carl Rudbeck* - resonerar att Sverige är ett geografiskt stort land och att vi *“har gott om plats”*. Därför kan vi ha en omfattande invandring. Vad man därvid bortser från är det faktum, att invandrare bara undantagsvis bosatt sig i glesbygden. Man har facit, men det hjälper inte.

(Som en extra “knorr” tillkommer att de krafter som resonerar på det viset samtidigt slår vakt om nyanlända invandrades rätt att fritt bosätta sig var de vill i Sverige. Man motsätter sig den reglering som i någon mån skulle ha kunnat få deras eget resonemang att stämma!)

3. Ett annat exempel utgör t ex *Ulla Hoffman*, riksdagskvinna (v). I en BgF-intervju (nr 2/99) framgick att hennes flykting- och invandringspolitiska ställningstagande inte utgår från den situation som faktiskt råder på den svenska arbetsmarknaden utan från den situationen som - enligt henne - skulle kunna komma att råda där. Om bara Vänsterpartiets politik förverkligades.

Detta bygger på två förutsättningar: **a)** Att Vänsterpartiet kommer i position att genomdriva sin politik. **b)** Att denna politik får denna undergörande effekt.

Även förutsatt detta bortser (v) från att detta i så fall ligger i en framtid, medan invandringen sker nu.

4. I skolan har invandrarelever visserligen svårt att lyckas - pga språksvårigheter och sämre stöd hemifrån - men så skulle det inte behöva vara. Om samhället bara satsade mer extra *resurser* och gav dessa invandrarelever tillräckligt av särskilt *stöd* skulle det vara annorlunda. Så lyder ett återkommande budskap i media.

5. Ett annat område är boendesegregeringen. Den är heller inte riktigt “på riktigt”, ur de korrektas horisont. Om svenskarna inte flyttade ifrån invandratäta områden skulle denna segregering inte bli så påtaglig.

Som en forskare sade i en radiodebatt 1999: “- *Vad Herman Lindkvist gör är att förklara*

främlingsfientlighet, motsättningar mellan olika grupper, med förutsättningarna. Att det har invandrat stora grupper till Sverige är förutsättningen för att vi skulle kunna ha motsättningar mellan dom, men det är inte i sig ORSAKEN.”

Denna “orsak” är uppenbarligen något annat. Nämligen svenska folket, med sina dåliga attityder och bristande generositet. Om vi bara vore annorlunda...

Alltså:

Om alla som kom hit snabbt lärde sig svenska med mera...

Om de nyanlända bosatte sig i Norrland...

Om arbetslösheten i Sverige försvann...

Om bostadsbristen hade byggts bort...

Om det fanns mer extra resurser att satsa på invandrarelever i skolorna...

Om svenskarna inte flydde invandrartäta områden...

Om Sverige hade haft ett annat folk...

... **då** skulle det fungera utmärkt med den flykting- och invandringspolitik som nu bedrivs.

Verkligheten är inte på riktigt.

2. Ekberg

Ytterligare ett exempel, från DN:

Den 15/10 -09 hade Jan Ekberg en artikel på DN-debatt:

“... effekterna av invandring som ett medel för att underlätta för välfärdssystemet att försörja en åldrande befolkning är små. En orsak är att invandringen ökar befolkningen, vilket ställer större krav på den offentliga sektorn, ...”

DN-ledare den 16/10 -09, kommenterade:

“Slutsatsen av Ekbergs studie är att integrationspolitiken - inte invandringen i sig - avgör. Att motverka diskriminering och få upp sysselsättningen bland invandrare måste därför vara politikens huvudinriktning.”

“Om” inte integrationen hade misslyckats, då skulle det vara annorlunda. Ingen regering - vare sig under ledning av (s) eller (m) - har alltsedan 1975 varit återhållsam med att satsa skattemedel på “integration”. Ändå har den misslyckats. Vilken anledning finns att förvänta sig bättre resultat framöver?

3. Kristdemokrat

Ur en insändare i Falu-Kuriren 2009, från en ung kristdemokrat:

“Det stora hotet mot vår och andras välfärd, som jag ser det, är om den rädsla som Sverigedemokraterna försöker cementera får makt över allt fler.

Jag vill leva i en fredlig, givmild och generös värld. Det är trygghet för mig!”

Även han blandar alltså samman ett önskat tillstånd med ett faktiskt.